

LIBRIS

We know
books

Maria Pastourmadzis

Jertfă și înviere

Roman

Traducere din limba greacă

Cristian Spătărelu

EDITURA EGYMENITA

2024

Cuprins

Capitolul I: Fericirea	5
Capitolul II: Cununi de flori	14
Capitolul III: Nori	20
Capitolul IV: Pleacă!	36
Capitolul V: Biruitoare	47
Capitolul VI: Departe	60
Capitolul VII: Bine ai venit, speranță!	65
Capitolul VIII: Pentru a doua oară	73
Capitolul IX: Minciuni	83
Capitolul X: Întoarcerea	95
Capitolul XI: Ca surorile	105
Capitolul XII: Îl ai tată pe Dumnezeu	112
Capitolul XIII: Vizita	122
Capitolul XIV: Fotografia de nuntă	130
Capitolul XV: E fiica mea!	138
Capitolul XVI: Lupta	147
Capitolul XVII: Ajut-o pe sora mea, Doamne!	158
Capitolul XVIII: Nădejdea noastră	164

Distribuție:

S.C. Egumenița S.R.L.

tel./fax: 0236-326.730

e-mail : editura@egumenita.rowww.egumenita.ro

Capitolul I

Fericirea

„Te iubesc!”

„Și eu te iubesc!”

„Te voi iubi toată viața!”

„Te voi iubi până în veșnicie!”

Își închise strâns ochii ca să vadă că nu visează, să se convingă că totul este real. În spatele pleoapelor închise se reflecta albul veșmântului. Perlele de mărgăritar ce se rostogoleau ascunse de cutele voalului ei luceau ca niște stele căzătoare.

Așadar nu era vis! Aceste luminițe strălucitoare care atârnavă pe fondul negru al ochilor închiși încredințau fericirea ei. Era chiar ea, în carne și oase, acea fată înaltă, îmbrăcată în alb, care se privea în oglindă. Simțea cum tivul brodat îi zgâria trupul deasupra pieptului, iar voalul fin îi mângâia tandru brațele și umerii.

„Astăzi o să fie nuntă...”. Vocile fetelor care o împodobeau o legănav ușor, unindu-se cu degetele care îi gâdilau blând șira spinării, pe când încheiau nasturii deși și incomozi care legau strâns rochia de mireasă pe mijlocul ei.

„Anastasia mea...”. Numele i se auzea aproape cu adorare pe fondul cântecelor de bucurie. Mama ei... Deschise ochii și o privi. Acea lăcrima.

„Anastasia mea...”. Toate mângâierile și iubirea acestei lumi se adunau în acel nume ce se auzea ca o rugăciune. „Astăzi se desparte mama de fiică”. Astăzi Anastasia se mărita. Se mărita cu Iorgos. Și Iorgos se însura cu Anastasia, după cum făgăduise sub smochinul sălbatic din grădina lor.

Stătea încă acolo, gros și verde. Frunzele lui își jucau vesele umbrele în jurul oglinzii ei.

Închise iarăși ochii cu mulțumire și zâmbi. Îl vedea acolo de parcă ar fi fost ieri.

Era în toiul verii. Totul fierbea. Se jucau sub smochin să se răcorească și mamele lor discutau, ca întotdeauna, pe trotuarul de vizavi și erau atente la ei.

Deodată s-a așezat în fața ei, îndreptându-și cu hotărâre trupul mic. Obrajii îi se înroșiseră de la alergătură și breteaua de la pantalonul scurt îi aluneca neîndemânat de pe umăr. Statura îi ajungea cu greu până la înălțimea porții din spate a gardului. Și totuși își aținti ochii asupra ei ca un bărbat mare și glasul lui se auzi tăios și hotărât:

— Eu, când o să cresc mare, mă voi însura cu tine!

— Ba eu nu te vreau, îi aruncase ea, scuturându-și cu plictiseală coada blondă.

Mamele lor râdeau.

Crescuseră împreună. Pe același drumuri se jucaseră, pe aceleași alei umblaseră, în aceleași bănci stătuseră. În aceeași biserică se închinaseră lui Dumnezeu și primiseră învățături la lecțiile de cateheză.

Când erau copii îi spusese că nu-l vrea. Dar când a ajuns la șaisprezece ani – atunci când fetița înflorește și devine femeie – s-a simțit deodată altfel, ciudat. Într-o zi mergeau împreună la școală, ca în fiecare

dimineată, și glumeau. S-a întors și l-a privit. Ochii lui străluceau ca niște măslinae în lumină și gropițele, care i se adânceau dulce pe pielea lucitoare de la colțul buzelor, zâmbeau și ele.

S-a tulburat. I se părea foarte frumos, de parcă l-ar fi văzut prima dată, de parcă ar fi fost vreun prinț pictat, care sărise aievea din pagina unei povești a copilăriei. Își simțea inima bătându-i ciudat, nebunește, și s-a speriat.

Anastasia era neprihănită, un crin alb al lui Dumnezeu, și aceste zvâcniri inedite ale tinereții o speriau. Își coborî privirea să nu-l mai vadă. Și de atunci începu chinul ascuns și insuportabil. Făcea tot ce putea ca să-l evite, pe cât era cu putință în mica regiune în care se aflau. Găsea ca pretexte treburile de acasă, întâlnirile cu prietenele ei, lecturile, indispozițiile bruște, pentru a nu se întâlni cu el. Acela părea nepăsător, nu alerga după ea, până când a venit momentul să-și arate adevărul adânc ascuns.

Terminaseră școala și urmau să plece amândoi ca să-și continue studiile, fiecare în orașe diferite. Ea filologia la Salonic, el ingineria la Ioannina. Până atunci făcuse tot ce putuse pentru a nu-l întâlni, dar acum despărțirea i se părea insuportabilă.

Îl analiza supărată în inima ei, când el într-o zi i-a tăiat drumul, lângă biserică. Era o duminică de octombrie, ultima înainte de a părăsi amândoi satul natal.

— Anastasia! o strigă.

Ea s-a oprit când îl văzu.

— Peste câteva zile plecăm, continuă el. Însă noi n-o să ne despărțim niciodată! Știu ce simți! Mă iubești și te iubesc și eu!, încheie simplu.

Ea a roșit. Lacrimile-îi curgeau din ochi, își întoarse spatele ca să plece, să alerge departe - simțea rușine și stânjenezală -, dar acela o prinse cu hotărâre de mână.

– Nu-i nimic rău, Anastasia. Așa a vrut Dumnezeu! Acela a sădit dragostea în noi. O să-i spunem duhovnicului nostru, apoi părinților, ne vom logodi și după ce vom termina cu bine studiile, ne vom întemeia familia.

Așa s-a și întâmplat. I-au spus secretul lor duhovnicului, care i-a binecuvântat, au luat și binecuvântarea părinților lor, s-au logodit, au păstrat iubirea lor curată, cum o cerea Dumnezeu, și-au terminat studiile, și iată! Acum Anastasia stătea îmbrăcată mireasă între prietenele ei, care-i spuneau cu admirație: „Ești sublimă!”, „Ești foarte frumoasă, Anastasia!”, „Un vis!”.

– Anastasia! Îi făcu semn mama ei. Vino, draga mea! Trebuie să mergem!

Da, trebuia să se grăbească. Înainte de a merge la biserică pentru săvârșirea tainei, trebuia să viziteze o persoană dragă și sacră, care nu putea fi prezentă la nunta ei.

– Înainte ca Dumnezeu să-ți pună cununia pe cap, treci pe la mine, draga mea, să te binecuvântez și să mă bucur!, îi spusese.

Era străbunica ei, Areti. Împlinise nouăzeci de ani. Trupul i se împutina din ce în ce mai mult, devenea minuscul, se strângea ca un melc în cochilie. Dar mintea parcă îi devenea mai ageră și i se întărea din ce în ce mai mult, luminată de Dumnezeu. Toată viața ei mirosise a tămâie, ca și căsuța sa. Crescuse opt copii,

avea nepoți și strănepoți care o adorau, fiindcă sufletul îi era ca o aripă de înger, întinsă peste toți. Peste ea trecuseră furtuni și cutremure, încercări nenumărate ale vieții, însă stătea dreaptă, neclintită, pentru că își întemeiasă viața pe piatra din capul unghiului, care se numește Hristos.

Anastasia, strănepoata ei provenită de la fiica sa cea dintâi născută, era slăbiciunea ei, pentru că era copil cuminte și curat, dăruit de Hristos cu simplitate.

Anastasia venea mereu s-o vadă, când se întorcea de la Salonic în sat. Îi păsa de ea.

„Bunicuța mea!”, îi spunea. Stătea pe covor – ca atunci când erau copii – și asculta orice cuvânt care-i ieșea de pe buze.

„Spune-mi, bunicuțo...”.

Tot timpul cerea să-i spună ceva, să povestească din înțelepciunea ei izvorâtă din experiența bogată. Și acum se grăbea iarăși s-o viziteze înainte de nunta sa, cum îi promisesese. Doar două străduțe despărțeau casele lor. A intrat îmbrăcată în mireasă în casa mică, care strălucea întru totul.

– Bunicuțo!

Ochii mici ai bunicii Areti se umplură de lacrimi. Trupul ei mărunț tremura din toate încheieturile.

– Anastasia, floarea mea, ești mai frumoasă decât mi te-am închipuit. Ești ca un crin, iubirea mea, șopti, și lacrimile îi brăzdau obrajii zbârciți.

– Bunicuțo! spuse Anastasia cu ochii în lacrimi, și se aplecă spre ea. Îi luă cu respect mâna bătrână în palme și o duse la buze.

– Stai jos, fiica mea! Așază-te puțin!, îi șopti iarăși bunica.

Anastasia se așeză, ațintindu-și privirea spre chipul acela cuvios, bătrân, care amintea de picturile din biserică.

– Anastasia, mândria mea, cât de veselă ești astăzi! Strălucești pe de-a-ntregul, pentru că te unești cu soțul tău, cu cel pe care l-ai iubit de copilă. Astăzi toată viața ta pare ca o câmpie în primăvară, plină de trandafiri. Cu flori va fi împodobită cununa pe care ți-o va pune Dumnezeu în biserică, cununa căsătoriei tale.

Se opri și un nod i se puse în gât.

– Însă să ții minte, draga mea! Cel care astăzi îți va pune cununa pe cap pentru a-L urma, pentru a ajunge prin căsătoria ta la căsătoria spirituală cu Acela – Mirele tău, Hristos, pe care atât de mult Îl iubești –, înainte de a fi slăvit cu biruința Învierii, n-a purtat cunună de flori, ci de spini.

A tăcut și și-a ațintit privirea în ochii Anastasiei, care o privea fără să spună nimic.

– Fie ca această cunună a căsătoriei tale să fie ușoară, draga mea, împodobită cu trandafiri! Dar uneori poate scoate și spini, fiica mea, care-ți vor însânge-
ra sufletul. Tu, Anastasia, spuse cu glas sfâșietor, un singur lucru vreau să-l ții minte. Răbdare! Căsătoria este sărbătoare, dar este și furtună. Este și plimbare pe malul mării, și urcuș pe Golgota. Dacă a ta cunună va scoate spini, înseamnă că Hristos te cheamă să-ți arăți credința în El, draga mea. Căci să ții minte, Anastasia, că prima căsătorie și legătură, veșnică, este cu Acela, cu Hristos, pe care l-ai iubit de mică. Mai întâi pe Acela să-L iubești și după aceea pe Iorgos al tău. Mai întâi să ai grijă, draga mea, să te arăți credincioasă și frumoasă pentru Acela. Cei ce sunt frumoși pentru

Acela se vor sfinți pe drumul pe care a umblat El, pe drumul Crucii.

Și-a întins mâna trandafirie și a atins în semn de binecuvântare capul viitoarei mirese.

— Eu o să plec, Anastasia. Voi merge să mă întâlnesc cu Hristos al meu, să-mi depun în mâinile Lui verigheta și cununa cu flori. Însoțită de acestea să mă primească în Împărăția Lui. Îți las aceste cuvinte puține și sărăcăcioase, ca talisman și aducere aminte. Ai înțeles, floarea mea? Trăim pentru Rai. Doar pentru el existăm, draga mea. Acesta este nădejdea noastră. Nădejde care înflorește neofilită și peste spinii care ne-au rănit.

— Da, bunico, răspunse Anastasia încet, cu sfială și cucernicie.

— Acum du-te, draga mea! Nu-i frumos ca Dumnezeu și Iorgos să aștepte. Eu aici, din colțișorul meu, mă voi ruga pentru voi.

S-a aplecat iarăși și i-a sărutat mâna bunicii. I-a auzit inima bătându-i în piept și a lăcrimat. Dacă s-ar fi putut ca inima aceea să nu se oprească niciodată! Simțea o tăcere mistică întinzându-se în inima ei, ca și când s-ar fi împărtășit cu înțelepciunea. Nu știa dacă înțelesese întru totul cuvintele bunicii. Acei spini ai căsniciei, despre care îi vorbise, îi făceau sufletul să se strângă într-o oarecare frică.

Însă peste puțin toate temerile s-au topit. Iorgos o aștepta cu dorință vădită, pe treptele bisericii. Fața lui făcea să dispară orice nor, ca soarele.

Se cutremura din tot trupul de fericire. Lângă ea tremura și trupul drept al iubitului ei tată, care o preda ca pe un talisman celui pe care-l iubea.

– Să ai grijă de ea, i-a șoptit, reținându-și cu efort lacrimile.

– Ca de o comoară!, răspunse cu căldură acela.

Un fior de fericire i-a sfâșiat inima, pe când lăsa mâna tatălui ei. Mâna aceea, robustă și sigură, care o ținuse și o sprijinise în toți pașii nesiguri ai vieții. Voia să se reverse peste el, să-i strige cuvinte „te iubesc” și „îți mulțumesc” pe care le păstra în tăcere.

I-a strâns spontan brațul, înainte să se elibereze de el. La fel a făcut și acela.

Avea sentimentul unei dulci dureri că a părăsit siguranța paternă, dar curând mâna ei mică avea să se închidă în cea a lui Iorgos, care-i garanta iubire și siguranță.

Înaintară împreună cu sfială până la ușile altarului, acolo unde-i aștepta Hristos să-i încununeze și să-i unească prin sfânta taină a căsătoriei.

S-a predat cu totul cuvintelor Lui. Le cercetase cu Iorgos cu mult timp în urmă și acum absorbea cu atenție fiecare rugăciune minunată:

– Pentru ca să li se trimită lor iubire desăvârșită, pașnică și ajutor, Domnului să ne rugăm!

– Amin, șopti, și inima îi bătea cu putere.

– Ca să fie ei binecuvântați în deplină înțelegere și în credință tare, Domnului să ne rugăm!

– Amin, Doamne.

Preotul le-a scos cununile și le-a ridicat în sus.

– Primește cununile lor întru Împărăția Ta!

– Amin, Doamne, se ruga cu și mai multă căldură.

Își amintea de cununile părinților ei de la iconostasul casei, de cununile bunicii Areti, din fața icoanei Maicii Domnului, decolorată de ani. „Iar dacă a ta

cunună va scoate spini”, îi îngădui minții să-i repete glasul bătrân... Dar a alungat imediat acest gând.

Se întoarse dintr-o dată și privi fața lui Iorgos. Era și el schimbat de rugăciune. Se liniști. Iorgos al ei era acolo. Urmări până la final taina în liniște.

Iar după aceea bucuria a urcat pe culmi. A devenit val, cascadă, torent, și i-a copleșit cu totul. Fiecare celulă a lor sărbătorea binecuvântarea lui Dumnezeu.

Urări, felicitări, lacrimi și zâmbete, îmbrățișări, cântece și dansuri, fotografiile care immortalizau clipele.

Anastasia plutea ușoară printre invitați. Peste tot o însoțea privirea bunului ei soț. Doamne, cum o privea! Cu tandrețe, cu adorație, cu blândețe, cu devotament, cu admirație.

— Ești superbă... superbă! Și de-acum ești a mea. Ești visul care a devenit realitate, dragostea mea! îi șopti în vreme ce dansau sub lumina slabă.

— O să mă iubești?

— Mai întrebi, îngerul meu? Te iubesc mai mult decât pe mine însumi, comoara mea!

Cuvintele aproape că i se tăiau de dorința sufletului. Iar după aceea, când au rămas singuri, toate fricile sufletului ei neprihănit s-au stins dintr-o dată în mâinile lui, care au atins-o cu dorință, dar și cu respect. Dumnezeu meu, cât de fericiți erau în ziua aceea!

Cât de fericită va rămâne pentru toată viața, orice s-ar întâmpla, pentru că îl avea lângă ea pe el, Iorgos al ei, tot ce-i dăruise mai scump Dumnezeu.

Lângă el nu-i era teamă de nimic!